

Componist/muzikant/zanger Arnold Veeman haalt inspiratie op de kwelders De natuur is stoïcijns

“Je ervaart de leegte en bent erg teruggeworpen op jezelf. Ik stel me vaak voor dat ik me midden op zee bevind, alleen dan wel lekker veilig met m'n benen op de kwelder. Zo'n ervaring is het, je ervaart de elementen. Ik vind het heel bijzonder om mezelf zo dichtbij de aarde te voelen.”

Poollicht

Het besef van tijd is er, maar is minder relevant, meent Veeman. “Ik ervaar de zonsondergang, maar denk dan niet meteen dat ik naar huis moet. Ik kan rustig een nacht op de kwelders doorbrengen. Omdat er geen lichtvervuiling is, zie je alleen de sterren. Dat is voor mij een ultieme ervaring. Soms zie satellieten en kleine meteorieten voorbijkomen. En jaren geleden heb ik heel flauwtjes het poollicht gezien. Prachtig.”

Als muzikant werkt hij met ‘de vibratie van de omgeving’. Ook buitendijks valt er wat dat betreft genoeg te horen. “Op dit punt in mijn leven haal ik mijn inspiratie uit de natuur. De een kijkt met z'n ogen, ik ervaar de kwelders met m'n oren. In de natuur is er maar één lijn waarop ik me concentreer. Dat kunnen vogels zijn of de wind die door het gras waait. Op de kwelders is er niet veel, maar altijd wel een paar patronen die ik interessant genoeg vind. Dat zijn lange lijnen en grote intervallen. Dat alles weerspiegelt zich in mijn muziek; die is heel transparant, omdat de omgeving dat ook is. Door de herkenbare patronen, heb ik gemerkt dat de natuur heel statisch is. De natuur is stoïcijns, geeft altijd dezelfde informatie aan ons. Het triggert me, want als mens wil je iets met deze informatie doen. Maar omdat dit gebied en de geluiden me zo bekend zijn, weet ik wat er gebeurt en hoef ik niet meteen iets te componeren. Eigenlijk ben ik op dat moment een met die omgeving. Dus kan ik het ook dieper tot me door laten dringen en er later pas wat mee doen.”

Poëtisch

Hij verwerkt zijn ervaringen op de kwelders in zijn liedjes. Zoals het nummer ‘De waarheid’. Veeman: “Dat gaat over mijn wandelingen buitendijks. En over alles waar ik over nadenk als ik daar loop. Mensen herkennen zich daar ook wel in, geloof ik. De reacties zijn vaak: ik begrijp wat je bedoelt.”

Hij ontdekte pas laat het Gronings. Als niet-geboren Groninger is de taal spreken nog steeds moeilijk, maar schrijven en zingen gaat goed. “Gronings is een poëtische taal, omdat je de klanken lang kunt laten doorzingen en de taal ook kunt neuriën. De ingeslikte –n daar kun je mooi op doorklinken. Bepaalde klinkers kun je dik aanzetten, bijvoorbeeld de –z. ‘Deur de diezige nacht’ klinkt heel anders dan ‘door de mistige nacht’.

Zijn eerste kennismaking met Gronings als taal om te zingen was met Ede Staal. “Dat vond ik eerst niet eens zo interessant, maar daar is wel de liefde voor de taal ontstaan. Ik hoorde bij vrienden een keer een cd van De Koning en De Dame en dat was Groningstalig. Ik vond dat heel smaakvol met mooie teksten van Jan Siebo Uffen. Ik heb contact met hem gezocht en paar maanden later hadden we Lutje Laif opgenomen in een studio in Hilversum samen met mensen van het Metropole Orkest. Dat nummer zit hier in Groningen vrij diep in het collectieve geheugen.”